

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2664/24
23.10.2023. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Драгане Марчетић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца АА из ..., и ББ, чији је заједнички пуномоћник Бобан Митровски, адвокат из Београда, 11. Крајишке дивизије 49, против тужене ВВ из ..., ради исплате и предаје, одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 12787/21 од 24.10.2023. године, у седници одржаној 23.10.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужилаца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 12787/21 од 24.10.2023. године у ставу четвртном, петом и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12787/21 од 24.10.2023. године, ставом првим изреке, дозвољава се преиначење тужбе учињено поднеском тужилаца од 14.07.2023. године.

Ставом другим изреке, обавезана се тужена да на име дуга исплати тужиљи АА износ од 900,00 евра са законском затезном каматом од 10.03.2018. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име дуга исплати тужиоцу "Chillout" д.о.о. Београд износ од 300,00 евра са законском затезном каматом од 10.03.2018.године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев у делу да се обавезе тужена да на име дуга тужиоцима преко досуђених одлука из става другог и трећег изреке исплати још тужиљи АА износ од 300,00 евра, а тужиоцу ББ износ од 900,00 евра, све са законском затезном каматом од 09.03.2018. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев у делу да се обавезе тужена да износе досуђене одлукама из става другог и трећег изреке исплати тужиоцима као солидарним повериоцима као неоснован.

Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да на име накнаде штете солидарно исплати тужиоцима износ од 230.512,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.03.2021. године до исплате.

Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да преда тужиоцима покретне ствари, све набројане у овом ставу изреке.

Ставом осмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 182.327,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Тужиоци су против наведене првостепене пресуде у ставу четвртом, петом и шестом изреке, благовремено изјавили жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-одлука УС, 74/13-одлука УС, 55/14 и 87/18), Апелациони суд је оценио да је жалба неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у жалби јер је изрека пресуде разумљива, а разлози пресуде јасни и непротивречни.

Ставом првим изреке побијане пресуде је дозвољено преиначење тужбе јер су се испунили услови из члана 199. став 2. и 200. став 2. ЗПП.

Међу парничним странкама није било спорно да су тужиоци исплатили туженој по једну закупнину и то износ од 450,00 евра и 150,00 евра (укупно 600,00 евра), да је толико исплаћено и на име депозита и да је раскинут уговор о закупу и да су тужиоци изашли из поседа непокретности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци као закупци са туженом као закуподавцем, закључили су 06.02.2018. године посебне уговоре о закупу непокретности у ..., којима су се споразумели да закуп почиње тећи 01.03.2018. године, а анексима уговора о закупу од 06.02.2018. године договорени закуп

почиње тећи 15.03.2018. године. Према закљученим уговорима тужила је била дужна да плаћа закупнину у износу од 450,00 евра, а тужилац ББ закупнину у износу од 150,00 евра, те су били дужни да туженој плате и депозит у висини једне закупнине. До момента закључења анекса уговора о закупу, туженој је на име једне закупнине и деопозита исплаћен укупан износ од 1.200,00 евра и то тужила 900,00 евра, а тужилац 300,00 евра. Како између тужилаца и тужене након закључења означеног анекса уговора о закупу настао спор у вези са начином коришћења предмета закупа, те је 06.03.2018. године сачињен споразум, који је са туженом потписао ..., тадашњи законски заступник тужиоца ББ и као пуномоћник своје супруге тужиље АА. Овим споразумом тужиоци и тужени су се споразумели да раскину закључене уговоре о закупу, при чему се тужена обавезала да 09.03.2018. године тужиоцима врати износ од 1.200,00 евра, односно да сваком од тужилаца врати износ који је исплатио по основу закључених уговора – тужилци 900,00 евра, а тужиоцу 300,00 евра. Истим споразумом тужиоци су се обавезали да врате истог дана туженој кључ закупљене непокретности, све покретне ствари врате на своје место, да испразне простор од својих ствари, да скину аларм и отклоне сва оштећења на зидовима и да заврше кречење ходника.

Тужиоци су од момента потписивања предметног споразума присупили враћању ствари, паковању и селидби. Тужена је 08.03.2018. године спречила тужиоце да уђу у закупљену непокретност јер је позвала полицију. Тог дана тужиоци су нису могли кључем, који су поседовали, да откључају непокретност јер је тужена променила браву на вратима. Тужиоци нису вратили кључ од непокретности јер тужена није омогућила да се изврши примопредаја кључа, а тужена није вратила систем за аларм и видео надзор, нити је вратила износ од 1.200,00 евра, према споразуму који је потписан.

Између тужиоца ББ, као повериоца-цедента и тужиље, као новог повериоца-цесионара 23.08.2018. године закључен је уговор о цесији, којим цедент уступа цесионару своје потраживање по основу накнаде штетеу висини од 2.000,00 евра које има према дужнику-цесусу, овде туженој. Уступљеним потраживањем цедент измирује своју обавезу према цесионару у износу од 2.000,00 евра по основу зајма од 13.05.2018. године и обавезу коју цесус има према цеденту од 2.000,00 евра уплатиће цесионару.

Тужена није извршила своју обавезу по споразуму о раскиду уговора од 06.03.2018. године и дужна је да према члану 17. став 1. и члану 262. став 1. ЗОО тужиоцима исплати новчане износе на које се потписаним споразумом обавезала у укупном износу од 1.200,00 евра, од чега тужилци износ од 900,00 евра, а тужиоцу ББ износ од 300,00 евра, те је донета одлука као у ставу другом, трећем и петом изреке побијане пресуде.

Утврђено је да је уговором о закупу техничке опреме од 01.01.2018. године закљученог између ВВ, као закуподавца и ББ, као закупца, уговорено, између осталог, да је купац одговоран за сву штету или евентуални губитак, крађу или нестанак уређаја и да је дужан да цену инсталација, опреме и свих компоненти надомести закуподавцу у потпуности у случају губитка, оштећења, крађе или било

каког другог догађаја који би довео до немогућности даљег наставка извршења уговора, а да би се као немогућност извршења уговора сматрало и кад би опрема била привремено одузета, одстрањена или заплењена од стране трећих лица.

Споразумом о раскиду уговора о закупу техничке опреме од 01.01.2023. године уговорено је да се ББ обавезује да ВВ одмах по закључењу овог споразума исплати све заостале закупнине за опрему у укупном износу од 48.000,00 динара и да на име обештећења због немогућности враћања предметне опреме исплати и износ од 182.512,00 динара у року од 15 дана од дана закључења споразума. Признаницом ВВ од 15.01.2023. године и 16.01.2023. године потврђено је да је ББ 10.01.2018. године исплатио износ од 48.000,00 динара, а 16.01.2023. године износ од 182.512,00 динара на име изнајмљивања техничке опреме дате на употребу и коришћење уговором о закупу техничке опреме, односно по основу споразума о раскиду уговора о изнајмљивању техничке опреме од 01.01.2023. године. Тужилац ББ исплатило ВВ укупан износ од 230.512,00 динара.

Тужилца АА услед оваквог правног односа у вези предметне техничке опреме није претрпела никакву штету, те да за њу нису настала никаква права и обавезе поводом немогућности враћања техничке опреме ВВ.

Утврђено је да је тужена на рочишту 10.11.2021. године признала тужбени захтев за враћање спорне техничке опреме позивајући тужиоца ББ да преузме опрему, који је касније, 01.01.2023. године у току трајању овог поступка, са ВВ закључио споразум о раскиду уговора о закупу опреме и обавезао да му због немогућност враћања закупљене опреме исплати износ од 182.612,00 динара, што је учинио 16.01.2023. године. Имајући у виду да је тужена позвала тужиоца да преузме техничку опрему пре него што се он обавезао свом закуподавцу да надокнади штету због немогућности враћања те опреме, овај суд је оценио да тужилац није доказао да није био у могућности да преузме опрему од тужене и након што га је у току трајања овог поступка позвала да исту преузме. Тужилац није доставио, ни предложио било који доказ да је покушао да од тужене, након њеног упућеног позива, преузме опрему, те није ни доказао да ту опрему заиста није био у могућности да преузме у току трајања поступка. Тужени није доказао да у време закључења споразума са ВВ и пре тога, након упућеног позива тужене, није био у могућности да од тужене преузме спорну опрему, односно да је било нужно да ВВ исплати вредност те опреме. Тужилац није доказао да је због противправног поступања тужене, кривицом тужене, претрпео штету до висине износа који је исплатио ВВ. Овај тужбени захтев је неоснован и због тога што је тужилац једним од тужбених захтева тражио предају спорне опреме, који тужбени захтев је тужена признала, те му, стога, не припада право да тражи и накнаду штете у висини вредности исте опреме, односно, усвајањем оба захтева тужилац би се неосновано обогатио. Тужилац се исплатом новчаног износа ВВ ослободио обавезе враћања опреме јер му је исплатио вредност те опреме, те тужилац има право да задржи опрему након што му је тужена врати.

У погледу захтева тужиоца ББ за накнаду штете у висини четири закупнине за предметну опрему, коју је тужилац у износу 48.000,00 исплатио закуподавцу опреме за период од 08.03.2018. године, када је тужена онемогућила тужиоца да

уђе у предметну непокретност, до 11.11.2021. године, када је тужена позвала тужиоца да преизме опрему, суд налази да је исти неоснован. Тужени је био у обавези да по закљученом уговору о закупу опреме плаћа годишњу закупнину у износу од 12.000,00 динара. Тачно је да је тужилац због спечавања коришћења спорне опреме од стране тужене могао претрпети штету, али тужилац је био дужан да докаже коју конкретну штету је претрпео, у чему се огледа и колико је висина, а износи закупнине коју је тужилац плаћао не могу представљати штету коју је он претрпео, односно штета је могла настати због немогућности коришћења спорне опреме. Тужилац је закупнину за опрему плаћао на основу уговора о закупу који за закључио са закуподавцем, а тужена није употребила у своју корист туђу ствар – предметну опрему. Уговор о закупу техничке опреме је закључен 01.01.2018. године на три године и по истеку тог рока закуподавни однос је продужен анексом за период од још три године, иако је тужилац знао да непокретност не може да користи јер се налази у поседу тужене, због чега није јасно зашто је тужилац продужавао закупни однос у вези опреме и због чега није након наступања околности због којих није могао да користи техничку опрему раскинуо уговор о закупу опреме у смислу правила о раскиду уговора због промењених околности по члану 133. ЗОО, те таквим поступањем тужилац је својим радњама створио обавезу у погледу плаћања закупнине за опрему и не може од тужене тражити исплату плаћене закупнине, на име наканде штете. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу шестом изреке.

Првостепени суд је приликом доношења одлуке применио одредбе члана 17. став 1, члана 133, 154. став 1, члана 155, 262. став 1, 425, 277. став 1, 1089. став 1, члана 1090. став 1, 1092. став 1 и члан 1093. став 1. Закона о облигационим односима.

Како је тужена током поступка признала тужбени захтев који се односи на враћање предметне техничке опреме првостепени суд је у складу са чланом 348. став 1. ЗПП усвојио тужбени захтев и одлучио као у ставу седмом изреке.

Првостепени суд је ставио ван снаге решење о извођењу доказа о саслушању тужене јер се није одазвала позиву ради саслушања. Вештачење током поступка није било нужно с обзиром да су све битне чињенице утврђене другим доказним средствима, а вештачење је предложено пре преиначења тужбе на околност утврђивања висине штете у виду трошкова за постављање техничке опреме – алармног система и видео надзора, адаптацију локала, при чему се тужбеним захтевима из преиначене тужбе није тражила накнада ових видова штете, због чега је оцењено да је предложено вештачење сувишно и без значаја за утврђивање одлучних чињеница за доношење одлуке о тако постављеним тужбеним захтевима.

По налажењу првостепеног суда наведени уговор о цесији без значаја је за доношење одлуке о тужбеним захтевима јер се из истог није могло са сигурношћу утврдити које је конкретно потраживање било предмет цесије и на који начин овај уговор утиче на спорни однос парничних странака.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, које се

наводима жалбе тужилаца не доводи у сумњу, правилно је првостепени суд применио материјално право када је одлучио као у ставу четвртом, петом и шестом изреке побијане пресуде. Разлоге и правни закључак у свему прихвата и овај суд.

Неосновано се тужиоци у жалби позивају на уговор о цесији закључен између тужилаца, сматрајући да на основу овог уговора тужилаца има право да тражи од тужене солидарно испуњење обавезе. Наиме, правилно је првостепени суд полазећи од садржине наведеног уговора о цесији закључио да је наведени уговор о цесији без значаја је за доношење одлуке о тужбеним захтевима јер се из истог (односи се на потраживање изражено у иностраној валути - 2.000,00 евра, без навођења шта је основ потраживања) није могло са сигурношћу утврдити на који начин је овај уговор од утицаја на спорни однос парничних странака у вези предметног уговора о закупу непокретности и накнаде штете.

Такође, неосновано тужиоци у жалби оспоравају утврђено чињенично стање у погледу позива тужене упућене у току парнице да тужиоци преузму техничку опрему која се налази у предметној непокретности, с обзиром да је првостепени суд правилно примењујући одредбе члана 8. ЗПП утврдио све битне чињенице које се односе на могућност тужилаца да преузму предметну опрему.

Остали жалбени наводи којима се паушално оспорава утврђено чињенично стање, нису од утицаја на другачију одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Имајући у виду исход жалбеног поступка, Апелациони суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је на основу одредбе члана 165. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац,ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић